

Hồi thứ Hai Mười Lăm

Lão Hung Tăng Lạm Sát Vô Cớ

Huyết Đao lão tổ không lý gì đến Thủy Sanh, cầm sợi tóc đặt lên sống mũi nàng rồi phóng ngựa cho chạy lẹ về phía trước.

Lúc này Thủy Sanh nằm co ro trên lưng ngựa phía trước Dịch Vân. Nàng thấy Huyết Đao lão tổ đặt sợi tóc vào đầu mũi, làm cho ngựa ngáy mà không hiểu lão giở trò quỷ gì. Nàng toan há miệng thổi sợi tóc bay đi thì Huyết Đao lão tổ hô:

– Đừng có cử động. Hãy nhìn cho rõ!

Đoạn lão bắt đầu ngựa quay trở lại.

Lúc hai con ngựa giáp nhau rồi lướt qua, Thủy Sanh chỉ thấy trước mắt ánh hồng thấp thoáng. Sống mũi nàng mát rượi, sợi tóc không thấy đâu nữa.

Bỗng nghe Dịch Vân reo lên:

– Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Huyết Đao lão tổ đưa thanh huyết đao ra thì thấy sợi tóc nằm bằng bặt trên lưỡi đao.

Huyết Đao lão tổ và Dịch Vân đều trọc đầu. Vậy sợi tóc dài mềm mại kia dĩ nhiên là của Thủy Sanh, chẳng thể giả mạo được.

Thủy Sanh vừa kinh hãi vừa bội phục, bụng bảo dạ:

– Võ công lão hòa thượng này thật cao thâm khôn lường! Nhất đao vừa rồi lên cao một ly là không hút được sợi tóc, mà thấp xuống một ly là sống mũi ta bị xẻo đứt. Lão phóng ngựa vung đao hút lấy sợi tóc so với hút tờ giấy mỏng còn khó khăn hơn nhiều.

Dịch Vân muốn lấy lòng Huyết Đao lão tổ, chàng tuôn ra những lời nịnh hót, nhưng miệng lưỡi vụng về, chỉ quanh đi quẩn lại có mấy câu “Đao pháp tuyệt diệu”, “Đồ tôn chưa từng thấy qua”...

Thủy Sanh mắt trông thấy thần kỹ của Huyết Đao lão tổ nên nghe Dịch Vân phỉnh phờ cũng không cho là quá đáng. Có điều nàng nhận ra Dịch Vân muốn lấy lòng sư tổ mà đưa lời nịnh hót như vậy thì nhân cách hèn hạ quá.

Huyết Đao lão tổ bắt ngựa lại cùng Dịch Vân đi song song một chiều.

Lão nói:

– Còn về môn “Tước hủ” thì đặt một tấm đậu lên tấm ván gỗ rồi vung đao mà hút từng nhát một. Tấm đậu dày hai tấc hút thành hai mươi miếng mà miếng nào cũng đều nhau. Công phu chiêu này trong bước đầu mới kể là sự thành tựu nhỏ bé.

Địch Vân hỏi:

– Làm được như vậy mà còn là thành tựu nhỏ bé thôi ư?

Huyết Dao lão tổ đáp:

– Dĩ nhiên là thế. Người đứng vững vàng một chỗ hốt đậu hũ khó hay là vừa chạy vừa hốt sợi tóc đặt trên sống mũi con nhỏ này khó? Ha ha!

Địch Vân lại tăng bốc:

– Sư tổ gia gia được trời phú cho bản lãnh phi thường, người thường bì thế nào được? Đồ tôn chỉ mong luyện thành một phần mười công phu của sư tổ gia gia đã đủ lấy làm thỏa mãn lắm rồi!

Huyết Dao lão tổ đắc ý cười khanh khách.

Thủy Sanh lại thóa mạ:

– Quân mặt dày! Thường đề hèn!

Những kẻ không quen nịnh hót thốt câu đầu rất ngược miệng. Con người chất phác như Địch Vân mà tuôn ra những lời tăng bốc không khỏi bẽn lễn, nhưng nói nhiều rồi cũng quen đi.

May ở chỗ Huyết Dao lão tổ quả là nhân vật bản lãnh phi thường những lời ca tụng của Địch Vân không phải là quá đáng. Có điều bản tính chàng vốn không ưa bộ đờ mà phải nói ra những câu như vậy không khỏi thẹn mặt hổ lòng.

Huyết Dao lão tổ nói:

– Tư chất người không đến nỗi kém cỏi. Nếu người chịu khổ công rèn luyện tất có cơ thành tựu. Được rồi! Người lại đây thử coi!

Lão nói rồi lại vươn tay nhổ một sợi tóc của Thủy Sanh đặt lên sống mũi nàng.

Thủy Sanh kinh hãi liền thổi cho sợi tóc bay đi. Nàng la lên:

– Tên tiểu hòa thượng này không làm được đâu. Sao lão lại để gã thử thách một cách hồ đồ như vậy?

Huyết Dao lão tổ đáp:

– Nghệ thuật chưa rèn luyện thì không hiểu. Lần đầu không được thì lần thứ hai sẽ thành. Lần thứ hai, thứ ba không thành thì đến tám lần, mười lần, mãi cũng phải được.

Lão lại nhổ một sợi tóc của Thủy Sanh đặt lên sống mũi nàng rồi đưa đao cho Địch Vân nói:

– Người thử đi coi!

Địch Vân tiếp lấy huyết đao. Chàng liếc mắt nhìn Thủy Sanh nằm ngang ở trước mặt, nàng lộ vẻ phẫn nộ đến cùng cực mà trong khóe mắt tỏ ra rất khùng khiếp.

Thủy Sanh biết Dịch Vân chưa từng luyện qua môn đao pháp này, nếu chàng cũng làm như Huyết Đao lão tổ thì thanh lợi đao lướt qua sẽ xẻo đứt mũi nàng không còn nghi ngờ gì nữa. Có khi chàng còn bỏ đầu nàng thành hai mảnh cũng chưa biết chừng.

Sau nàng lại tự an ủi:

– Thế cũng hay! Thà rằng ta chết dưới lưỡi đao của tên ác tăng còn hơn để hai người bọn chúng làm nhục.

Nói là nói vậy, nhưng nghĩ đến chết thật, nàng không khỏi khiếp sợ.

Dĩ nhiên Dịch Vân không dám thử thách. Chàng nhìn Huyết Đao lão tổ hỏi:

– Sư tổ gia gia! Chiêu đao này đưa ra, thủ kinh phải thế nào?

Huyết Đao lão tổ đọc câu:

– Yêu kinh vận tý, kiêm thông ư tý. Tý tu vô kinh, uyển tu vô lực.

Lão giải thích thế nào là yêu kinh vận tý, thế nào là kiêm thông ư tý.

Đoạn lão cầm lấy thanh huyết đao thuyết minh thế nào là vô kinh thắng hữu kinh, vô lực tức hữu lực. Thuyết pháp tựa hồ huyền diệu mà thực ra rất chí lý về võ học.

Dịch Vân nghe lão nói gật đầu lia lịa đáp:

– Đáng tiếc là đồ tôn bị người hãm hại, xuyên thủng xương tỳ bà lại cắt đứt gân tay không phát huy được nội lực.

Huyết Đao lão tổ hỏi:

– Người bị xuyên thủng xương tỳ bà làm sao? Cắt đứt gân tay thế nào?

Dịch Vân đáp:

– Đồ tôn bị người bắt giam vào ngục, hành hạ cực kỳ khổ sở.

Huyết Đao lão tổ cười khà khà rồi thả ngựa đi song song với chàng. Lão bảo chàng cởi áo ra coi thì quả nhiên thấy xương bả vai lõm xuống. Xương tỳ bà hai bên đầu xuyên thủng lỗ lớn để xỏ dây lòi tói. Miệng vết thương chưa liền lại được. Những ngón tay mặt chàng bị chặt tấy, gân cánh tay bị cắt đứt. Có thể nói chàng đã thành phế nhân. Ấy là chưa kể vụ Linh Kiếm song hiệp cho ngựa xéo lên gãy xương đùi.

Dịch Vân lẩm bẩm:

– Ta bị thương thảm hại thế này mà lão còn cười được.

Huyết Đao lão tổ cười hỏi:

– Người đã làm hại bao nhiêu khuê nữ con nhà người ta? Hà hà! Thằng nhỏ này cũng giống tham hoa hiếu sắc, chẳng nghĩ gì đến thân mình mới mắc tai nạn, có đúng thế không?

Địch Vân đáp:

– Không phải đâu.

Huyết Dao lão tổ cười hỏi:

– Thú thật đi! Người bị người ta bắt được giam vào ngục, phải chăng vì gái mà mắc họa?

Địch Vân sửng sốt một chút rồi nghĩ bụng:

– Ta bị tiểu thiếp của Vạn Chấn Sơn hãm hại. Mụ bảo ta ăn cắp tiền và dụ mụ đi trốn thì quả nhiên mang vạ vì đàn bà.

Bất giác chàng nghiêng răng nghiêng lợi hần học đáp:

– Đúng thế! Con tiện nhân kia làm cho đồ tôn cực kỳ đau khổ. Tất có ngày đồ tôn phải trả mối thù này.

Thủy Sanh không nhịn được xen vào lên tiếng thóa mạ:

– Chính người gây nên bao việc bại hoại còn đổ cho người ta gieo vạ. Trong đám hèn hạ trên thế gian thì tên tiểu tặc như người đứng đầu.

Huyết Dao lão tổ lại cười hỏi:

– Con nhỏ này lớn mật quá! Hai nhi! Người lột trần truồng thị ra để coi thị còn dám thóa mạ người nữa hay thôi?

Địch Vân đành ư hử cho xuôi chuyện.

Thủy Sanh nổi giận lại quát mắng:

– Tên tiểu tặc này! Người dám...

Thực ra hiện thời nàng không nhúc nhích được. Nếu Địch Vân là hạng khinh bạc, làm theo lời Huyết Dao lão tổ thì nàng cũng đành chịu. Câu nàng hỏi “Người dám...” chẳng qua là lời dọa suông trong lúc chẳng có cách nào chống cự.

Địch Vân thấy Huyết Dao lão tổ liếc cặp mắt thâm tà ngó lui ngó tới miệng cười một cách rất khả ố, tỏ ra ý niệm xấu xa, chàng tính thầm trong bụng:

– Ta biết làm cách nào để di chuyển tâm tư của lão, cho lão khỏi chú ý đến cô này?

Chàng liền hỏi:

– Sư tổ gia gia! Con người đồ tôn đã thành phế nhân liệu còn luyện võ được chăng?

Huyết Dao lão tổ đáp:

– Sao lại không được? Dù cho hai chân hai tay bị chặt cụt cũng vẫn có thể luyện được công phu của Huyết đao môn.

Địch Vân reo lên:

– Thế thì hay tuyệt!

Giọng nói của chàng tỏ ra vui mừng thật sự.

Hai người vừa nói chuyện vừa lỏng buông tay khấu cho ngựa đi thông thả. Bất giác đã chuyển vào đường lớn.

Bỗng nghe tiếng đồng la choang choảng vang lên, pha lẫn với tiếng đàn tiếng sáo. Một đám rước dâu từ phía trước đi tới.

Đoàn người đến bốn, năm chục đang đưa một cỗ kiệu hoa.

Phía sau một chàng ăn mặc diêm dúa lại đeo vành hoa, cưỡi con ngựa trắng. Đó là tân lang.

Địch Vân bắt ngựa ra mé đường để nhường lối. Trong lòng hồi hộp, chàng sợ bị đoàn người khám phá ra hành tung của mình.

Huyết đao tăng phóng ngựa xông thẳng vào đám cưới.

Mọi người lớn tiếng la ó, mỗi người một câu.

Có người quát hỏi:

– Này! Tránh ra! Định làm gì vậy?

Một số người khác lớn tiếng thóa mạ:

– Xú hòa thượng! Người ta có việc vui mừng, sao lão không nhường lối?

Huyết Đao lão tổ còn cách đám cưới chừng hai trượng liền dừng ngựa lại. Hai tay chấp đũa sau lưng, lão cười hỏi:

– Này! Cô dâu mới thế nào? Có đẹp không?

Trong đám rước dâu, một đại hán rút đòn kiệu chạy tới, thanh thế hùng dũng, lớn tiếng quát hỏi:

– Lão trọc chó má kia! Không muốn sống nữa hay sao?

Cái đòn kiệu lớn hơn cánh tay, dài chừng một trượng. Đại hán hai tay cầm giờ lên, coi oai phong lẫm liệt.

Huyết Đao lão tổ nhìn Địch Vân cười nói:

– Người coi cho rõ. Đây cũng là một lối công phu.

Lão nhoai mình về phía trước, rung động thanh huyết đao.

Thanh huyết đao chẳng khác gì con xích luyện xà bò rất lẹ trên đòn kiệu từ tả qua hữu. Tiếp theo lão thu đao tra vào vỏ, nổi lên tràng cười khanh khách.

Trong đám cưới lại có tiếng người quát mắng:

– Lão trọc kia! Đứng chắn trước kiệu hoa thật là điều bất lợi...

Tiếng thóa mạ chưa dứt, đại hán tay cầm đòn kiệu bỗng la lên một tiếng:

– Trời ơi!

Tiếp theo là những tiếng cạch cạch liên thanh. Những mẫu gỗ dài chừng hai

tắc một rớt xuống đất. Trong tay gã cũng còn cầm một mẫu dài hai tấc.

Nguyên trong khoảnh khắc vừa rồi, cây đòn kiệu dài hơn trượng đã bị Huyết đao tăng cắt đứt thành mấy chục khúc. Thủ pháp của lão vừa mau lẹ vừa kỳ lạ như có tà thuật. Dù là cao thủ võ lâm thấy thế cũng phải kinh dị.

Cả đám cưới bao nhiêu người đều trợn mắt lú lười. Hồi lâu không ai thốt nên lời.

Huyết Đao lão tổ lại nổi tràng cười hô hố. Lão rút đao ra khỏi vỏ bỏ dọc một nhát, quét ngang một đường. Lão đã chặt đại hán kia thành bốn mảnh rồi lớn tiếng quát:

– Ta muốn coi mặt tân nương tử là một điều vinh dự cho các người, can chi mà phải kinh hãi.

Đoàn người thấy lão hành hung khốc liệt như vậy ngay trên đường cái giữa ban ngày đều sợ hết hồn.

Người nào lớn mật mới la thành tiếng rồi ù té chạy.

Phân đông cặp giò nhũn ra không chạy được. Thậm chí có người sợ đến té đái vãi phân, khi nào còn dám nhúc nhích?

Huyết Đao lão tổ vung huyết đao một cái đã cắt đứt tấm rèm kiệu. Tay trái lão chụp vào trước ngực cô dâu lòi ra ngoài.

Cô dâu thét lên lanh lảnh, hết sức giãy giụa.

Huyết Đao lão tổ giơ đao lên khều một cái. Tấm khăn che mặt liền bị đứt ngay, để lộ bộ mặt tái mét cắt không còn hột máu.

Cô dâu hãy còn nhỏ tuổi, mới 16, 17, coi bộ dạng trẻ nít mà tướng mạo lại rất xấu xa.

Huyết Đao lão tổ phì một tiếng rồi nhổ bãi đàm vào người cô nói:

– Con gái xấu xa thế này mà cũng làm tân nương được ư?

Thanh huyết đao lấp loáng, lão đã cắt mũi cô dâu.

Tân lang ngồi trên lưng ngựa người run bần bật.

Huyết Đao lão tổ hô:

– Hà nhi! Lại coi một đường công phu nữa của ta. Cái này kêu bằng “Ấu tâm lịch huyết”.

Lão nói rồi giơ tay lên.

Thanh huyết đao tuốt tay bay đi. Một làn hồng quang bắn về phía ngựa tân lang.

Thanh huyết đao vừa bay ra, Huyết Đao lão tổ tung ngựa vọt theo.

Con ngựa xoay quanh mình tân lang. Lão phi thân nhảy lên không vươn tay ra bắt lấy huyết đao rồi yên ổn hạ mình xuống yên ngựa.

Trước ngực tân lang đã thủng một lỗ. Máu tươi phun ra như suối.

Người gã từ từ té xuống.

Nguyên thanh huyết đao xuyên qua người tân lang rồi lại được Huyết Đao lão tổ đón lấy cầm tay.

Địch Vân đi theo Huyết đao tăng một đoạn đường. Một là lòng chàng khiếp sợ, hai là lão đã cứu mạng chàng, khiến chàng không khỏi nảy lòng cảm kích. Tuy chàng biết lão làm nhiều tội ác chứ chẳng phải hảo nhân, nhưng trước chàng chưa ngó thấy hành động của lão nên chưa hiểu ra làm sao. Bây giờ chàng mục kích lão xẻo mũi tân nương lại giết luôn hai người là hán tử cầm đèn kiệu và tân lang. Ba người này chưa từng quen biết lão mà lão hạ độc thủ như vậy, khiến chàng phần nộ vô cùng.

Địch Vân không nhin được nữa, lớn tiếng hỏi:

– Sao lão... lại lạm sát những người vô tội? Những người này có làm trở ngại gì lão đâu?

Huyết Đao lão tổ thấy Địch Vân đột nhiên biến đổi thái độ, quát hỏi lão mấy câu này, lão không khỏi sửng sốt, rồi cười đáp:

– Bình sinh ta thích lạm sát người vô tội. Nếu ai có tội mới giết thì trên cõi đời lấy đâu ra được nhiều người mang tội?

Lão nói tới đây lại vung huyết đao lên chém đầu một người trong đám cưới.

Địch Vân tức quá phóng ngựa lại la lên:

– Lão... lão không thể giết người được nữa.

Huyết Đao lão tổ cười hỏi:

– Thằng nhỏ kia! Người thấy đổ máu là sợ, phải không? Thế thì còn làm chó gì được?

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy chục kỵ mã từ đằng xa đuổi tới.

Có người lớn tiếng la:

– Huyết đao tăng! Người thả con ta xuống là hai bên bãi binh. Bằng không người có chạy lên trời ta cũng đuổi theo lên.

Tiếng vó ngựa còn xa, nhưng tiếng la của Thủy Đại đã nghe rõ từng chữ, đủ biết nội lực của lão đầy rẫy, không phải tầm thường.

Thủy Sanh khẽ nói:

– Gia gia ta đến rồi!

Lại nghe thanh âm bốn người cùng hô:

– Lạc Hoa Lưu Thủy hê... Thủy lưu hoa lạc. Lạc Hoa Lưu Thủy hê... Thủy lưu hoa lạc.

Bốn người này thanh âm không đều nhau. Có tiếng khàn khàn, có giọng hùng tráng, có tiếng vượn dài, có âm thanh cao vọt. Nhưng về nội lực đều là những tay thâm hậu.

Huyết Dao lão tổ chau mày thóa mạ:

– Bọn cẩu tặc ở Trung Nguyên có những cái phô trương rất thối tha!

Lại nghe Thủy Đại hô:

– Võ công người dù cao cường đến đâu cũng quyết không địch nổi bọn Nam tứ kỳ chúng ta. Lạc Hoa Lưu Thủy mà liên thủ tấn công là người hết đường chạy trốn. Người buông tha con gái ta, ta sẽ để người đi, quyết không làm khó dễ. Bậc đại trượng phu nói lời coi nặng bằng non. Ta nhất định không đuổi theo người nữa.

Huyết Dao lão tổ nghĩ thầm:

– Vừa rồi ta đã biết qua võ công của Thủy Đại và lão đạo kia. Nếu lấy một chọi một, ta quyết chẳng sợ gì. Nhưng hai người họ liên thủ hợp lực thì ta nắm chắc phần thua nhiều hơn phần thắng. Vậy ta phải chạy trốn. Trường hợp mà ba người liên thủ thì ta bị thất bại xiểng liểng là cái chắc. E rằng muốn trốn cũng không được nữa. Nếu bốn người họ hiệp lực vây đánh thì Huyết Dao lão tổ chết không còn đất chôn.

Rồi lão lại lẩm bẩm:

– Hừ hừ! Bọn giang hồ ở Trung Nguyên hứa lời thì đã chắc gì? Ta tin họ thế nào được? Chi bằng cứ giữ con nhỏ này làm con tin còn có cơ giằng co được. Ta mà buông tha cho thị đi sẽ lâm vào cục diện bị họ chiếm hết thượng phong.

Lão liền quát lên một tiếng, vung roi quát vào mông ngựa Dịch Vân. Tay trái lão dắt con ngựa của tân lang chạy về phía tây.

Lão còn vận chân khí ngoái đầu lại lớn tiếng hô:

– Thủy lão gia! Hai vị hòa thượng ở Huyết đao môn đều là nữ tể của lão gia rồi. Đệ tứ đại chưởng môn là chàng rể của lão gia mà đệ lục đại đệ tử cũng là rể của lão gia luôn. Nhạc gia mà rượt theo chàng rể thì chỉ tổ nước miếng nhỏ giọt. Hay quá! Hay quá!

Lão nói mấy câu này mục đích làm cho đối phương rối loạn tâm thần, giận như người phát điên, để lúc giao thủ địch nhân mất hẳn bình tĩnh và công lực họ sẽ giảm bớt phần tuyệt diệu.

Thủy Đại nghe lão nói quả nhiên tức giận sủi máu, tưởng chừng bể ngực.

Lão biết bọn ác tăng ở Huyết đao môn chuyên hành động tàn ác, nào gian dâm phụ nữ, nào đốt nhà giết người, chẳng từ một điều gì. Những việc tệ hại đến đâu họ còn làm được thì cả thầy trò cùng nhau ô nhục một đứa con gái đối với Huyết đao môn cũng là chuyện tầm thường rất dễ xảy ra.

Đừng nói sự thực như vậy mà chỉ mấy câu thốt ra lời đã khiến cho Thủy Đại

hổ thẹn vô cùng!

Một vị lão anh hùng mấy chục năm xưng bá ở Trung Nguyên mà bữa nay bị sỉ nhục như vậy, nếu lão không phân thân hai thầy trò Huyết đao môn này ra thành muôn đoạn thì còn làm người thế nào được?

Lão liền thúc ngựa đuổi theo rất gấp.

Khốn nỗi ngựa của bọn Lạc Hoa Lưu Thủy cước lực lại kém hai con Đại Uyển lương câu mà Huyết Đao lão tổ và Dịch Vân đang cưỡi rất nhiều, nên đuổi thế nào cũng không kịp.

Những người cùng Thủy Đại rượt theo có ba lão Lục, Hoa, Lưu ngang hàng với Thủy Đại và gọi chung là “Nam tứ kỳ”. Ngoài ra còn hơn ba chục tay hảo thủ, hoặc là bộ đầu, tiêu khách, hoặc là trứ danh quyền sư, hoặc là võ lâm ẩn dật, hoặc là đầu não bang hội.

Nên biết bọn ác tăng ở Huyết đao môn gần đây náo loạn giang hồ đến trời long đất lở. Chúng chẳng cần phân rõ trắng đen, phóng tay làm càn, gây nên án mạng, đã đắc tội với cả hai phe Hắc đạo, Bạch đạo ở Trung Nguyên.

Quần hào võ lâm nổi lòng công phẫn, nên khi hay tin những vụ gian sát xảy ra, hết thấy mọi người đều muốn truy tầm ác nhân. Ai cũng hiểu rằng chuyến này đi rượt theo bọn ác tăng kia không phải chỉ vì giúp Thủy Đại đoạt con gái về, mà còn để trừ hại cho võ lâm nữa. Nếu không giết được hai tên ác tăng một già một trẻ thì bao nhiêu nhân sĩ võ lâm đều mất hết thể diện.

Quần hào mài miệt đuổi theo, mỗi khi qua chân huyện, thị trấn lại vào đổi ngựa.

Quần hào đổi ngựa chứ không đổi người vì ai nấy đã đem theo lương khô cùng nước uống. Khi đói khát họ vẫn ngồi trên lưng ăn uống và đuổi theo rất gấp.

Huyết Đao lão tổ ỷ vào thân câu chạy lẹ, coi bề ngoài có vẻ nhàn hạ. Mỗi khi gặp trà đình phạn điểm lại vào nghỉ ngơi ăn uống, nhưng không dám ngủ đêm ở đâu hết, sợ quần hào Trung Nguyên đuổi kịp. Vì thế mà Thủy Sanh trong mấy ngày liền vẫn giữ được tấm thân thanh bạch.

Sau mấy bữa Huyết Đao lão tổ và Dịch Vân chạy hết địa giới tỉnh Hồ Bắc vào đến Tứ Xuyên.

Quần hào ở Lương Hồ cùng quần hào ở Ba Thục trước nay vẫn giao du với nhau. Những nhân vật võ lâm ở Xuyên Đông được tin này, tới tấp gia nhập cuộc rượt bắt ác tăng.

Khi tới giải Du Châu, hào kiệt ở Xuyên Trung không chịu kém người, cũng tham gia vào cuộc này.

Công cuộc rượt bắt ác tăng tuy không liên quan mật thiết với những người ở đây, những chỉ có phần thắng chứ không thất bại, nên họ hăng hái nhảy vào để coi nhiệt náo và kết giao bằng hữu, đồng thời tỏ ra họ trọng điều nghĩa khí.

Qua địa phân Du Châu, số người rượt theo đã lên tới hai trăm.

Tứ Xuyên là một tỉnh trù phú, nhân vật võ lâm sẵn tiền rất nhiều. Họ đem theo cả bầy lừa ngựa để chuyển vận lương thực cùng y phục.

Nhưng khi bọn người này được tin thì Huyết Dao lão tổ, Dịch Vân và Thủy Sanh đã đi vào miền tây, nên cũng đuổi theo sau chứ không kịp đón đầu.

Bọn hào kiệt ở Ba Thục hỏi han, an ủi một phen rồi nói:

– Hỡi ơi! Nếu biết sớm như vậy thì bọn tại hạ chặn đường, và đã cứu được Thủy tiểu thư thoát hiểm rồi.

Thủy Đại ngoài miệng ngỏ lời tạ ơn mà trong lòng hằn học mắng thầm:

– Những câu rườm rà còn nói làm chó gì? Cái ngữ bọn người mà ngăn chặn được hai tên ác tăng kia?

Công cuộc rượt theo thối thoát đã mất gần hai chục ngày.

Huyết Dao lão tổ mấy lần chuyển vào đường rẽ tưởng để bọn rượt theo lạc nẻo. Nhưng trong bọn quần hào Trung Nguyên có một người lái ngựa ở Quan Đông tới, chuyên nghề theo dõi hành tung. Bất luận Huyết Dao lão tổ quanh co thế nào y cũng tìm ra được tông tích.

o O o